

Szergej O. Prokofjev
Az év körforgása mint Krisztus lényének átéléséhez vezető beavatási út

A hit erénye és az Atlantisz utáni ötödik kultúrkorszak
(folytatás)

Krisztusnak ezt az új, éteri megjelenését mindenképpen meg akarják akadályozni a luciferi és arimáni erők. Ma azonban, mikor minden az ember szabad akaratán, és szabad döntésén múlik, az ellenerők a legmesszebbmenően kénytelenek emberek útján hatni a világban, így megpróbálnak a legrafináltabb szellemi eszközökkel minél több embert elcsábítani. Ehhez főként a különféle keleti és nyugati okkult társaságokat használják fel, melyek, bár különböző úton-módon, de mind ugyanazt a célt szolgálják: meg akarják akadályozni az emberiség új találkozását Krisztussal.

A keleti testvériségek inkább a luciferi erők inspirációit veszik át. Arra törekednek, hogy az emberiség fejlődésében megakadályozzák az átmenetet a hetes szám régi princípiumától a tizenkettes szám új krisztusi princípiumához, mégpedig úgy, hogy a legrégebb luciferi keleti bölcsességet újraélesztik és nyugaton terjesztik. Nem akarják megengedni a modern „testvéri viszonyt” Krisztussal, ehelyett elhatározták beavatott köreikben, hogy az embereket „Lucifer gyermekeivé” teszik azáltal, hogy csak régi luciferi bölcsességet juttatnak el hozzájuk, amely végső soron lehetetlenné teszi a Krisztus-impulzus valódi megismerését. Az ő befolyásuk alatt a nyugati emberiség fokozatosan elvesztené a keresztény fejlődés alatt kivívott szabad, független individuális Énjét, és a szellemi világra vonatkozó ködös álmokkal átszótt örökké tartó gyermeki állapotba süllyedne. Az új szellemi látás helyett, mely lehetővé teszi az éteri Krisztus tudatos átélését, a régi atavisztikus tisztánlátást kapná vissza, amely Keleten még ma is él, és amely egy kevésbé fejlett individuális Énen alapul. Ha ez sikerülne, a Nyugat szellemi tekintetben teljesen a Kelet szellemi befolyása alá kerülne, és nem tenne eleget saját keresztény feladatának. Ezek a célok vezetnek a keleti okkult társaságokat a Nyugattal kapcsolatban. Ezek az okkult társaságok Keleten különösen az elhalt ősök levetett étertestét használják fel, vagyis okkult erőket és befolyásokat fejlesztenek ki, melyek a vérségi leszármazás útján, vagyis apáról fiúra, és így tovább hatnak. Ez azért történik, hogy ezeket az erőket azután bizonyos meghatározott mágikus eljárások segítségével luciferi démonoknak engedjék át, akik az embereknek halott rokonaik vagy őseik alakjában mutatkoznak meg, s így őket az említett cél érdekében félrevezethetik.

A nyugati okkult társaságok, mikor Krisztus új megjelenése ellen harcolnak, főképpen az arimáni erők inspirációit követik. Ők azonban – amint ezt Rudolf Steiner elmondja – nem utasítják el ezt a megjelenést, mint ahogy ezt a keleti okkult társaságok teszik, hanem igyekeznek okkult módon meghamisítani úgy, hogy egy másik érzékfeletti lényt tesznek Krisztus helyébe, egy arimáni lényt, aki őket inspirálja, és akinek szolgálnak. Az ötezer ember megvendégelésénél a „200” pénz, melyen az apostolok kenyeret akartak venni, prófétikus utalás arra, hogy milyen jellegű ezeknek a nyugati okkult „testvériségeknek” a működése. Céljuk az, hogy a pénz hatalmával és politikai manipulációk segítségével fokozatosan országok felett álló titkos hatalmi szervezeteket hozzanak létre, melyek majd ellenőrzésük alatt tartanak minden emberi szociális kapcsolatot, hogy növekvő befolyásukkal korlátlan hatalmat és általános elismerést biztosítsanak az őket inspiráló arimáni lény számára, aki fizikai inkarnációját is általuk készíti elő. (F.M. Dosztojevszkij a főinkvizitorról szóló legendájában művészi formában mutatja meg ezeknek a nyugati társaságoknak a céljait.) A nyugati okkult „testvériségek” tehát arra törekednek, hogy ha majd ellenőrzésük alá kerül az élet materiális oldala és fokozatosan uralkodó gazdasági hatalommá válnak, megsemmisítsék a szabad szellemi életet és tisztán arimáni „bölcsességgel” helyettesítsék, vagyis, ahogy az

evangélium mondja, olyan kenyérral, amelyet pénzért vásároltak, vagy olyan kövekkel, melyeket kenyérré változtattak. Ez az ő bölcsességük az embereket szabad akarat és individualitás nélküli értelmű állatokká változtatná, akik egyre inkább kizárólag az anyag világgal foglalkoznának, és külső és belső tetteiknél csak a láthatatlan „főinkvizítor” utasításait követnék. E cél eléréséhez a leghatékonyabb eszköz, egyrészt a materializmus és a hitetlenség elterjesztése a nép széles köreiből, hogy megteremtsenek egy tisztán intellektuális kultúrát, másrészt az *okkult materializmus* különböző formáinak kialakítása – zárt körökben – amely bár elismer okkult jelenségeket, de ezeket csak alacsonyrendű, az embernek természeti lény mivoltából fakadó tisztán materiális szükségletek kielégítésére, illetve önző csoportérdekek szolgálatára akarja felhasználni. Ezek a nyugati titkos „testvériségek” okkult praktikáiknál saját meghalt tagjaikat használják fel, kik a páholyaikban folytatott okkult machinációk következtében haláluk után is szolgálják ezeket a páholyokat úgy, hogy láthatatlanul jelen vannak „testvéreikben”, akik már ma a jövőbeni arimáni „ember alatti emberiséget” készítik fokozatosan elő.

Főként így történik annak a testvériségi princípiumnak a meghamisítása, melyet az éteri Krisztus akar elhozni az emberiségnek. - Az említett „testvériségek” szándékai azonban még tovább mennek.

Mikor az evangélium a vízen járó Krisztusról beszél, ez prófétikus utalás az Atlantisz utáni ötödik kultúrkorszakban eljövendő éteri Krisztusra. A mozgásban lévő levegő elemében (a levegő az asztrális világ képe) Krisztus a vízen jár (a víz az éteriség képe), vagyis étertestében. A félelemtől megbénult apostolok azonban – a 200 pénz asztrálestükben működő erőinek hatására – nem ismerik őt fel. Sőt mi több, más lénynek nézik, azt hiszik róla, hogy kísértet. Az apostoloknak ez a tévedése komoly, szigorú figyelmeztetés korunk számára; arra a rettenetes veszedelemre való utalás, amely ma az emberiséget fenyegeti, hogy nem ismeri el az éteri Krisztust mikor visszatér, hanem helyette azt az arimáni individualitást ismeri el, kinek fellépését az említett nyugati okkult „testvériségek” ma minden erejükkel előkészítik. Ti, az Atlantisz utáni ötödik kultúrkorszak emberei, vigyázzatok, nehogy Krisztus helyett egy arimáni kísértetet fogadjatok be! – ezt akarja nekünk az evangéliumnak ez a része mondani.

De mit tehetünk az ellen, hogy az arimáni kísértet így félrevezesse az emberiséget? A választ erre a kérdésre a fent idézett 1917. évi berlini előadás adja meg, melyben annak szükségességéről van szó, hogy a modern szellemtudományt ne mint elméletet fogadjuk magunkba, hanem mint olyan nyelvet, melyen közvetlenül az éteri Krisztushoz fordulhatunk, hogy feltegyük neki azokat a kérdéseket, melyeket korunkban fel kell tenni. „Próbáljuk meg ezért – így fejezi be Rudolf Steiner ezt az előadást – ne csak a tanokat magunkévá tenni, hanem kíséreljük meg a szellemtudományt mint nyelvet elsajátítani, azután várjunk, míg ezen a nyelven megtaláljuk a kérdéseket, melyeket Krisztusnak fel szabad tennünk. Ő felelni fog, igen ő *felelni fog!* És bőséges lelkierőt, lelki erősítést, lelki impulzusokat fog magával vinni az, aki a homályos szellemi mélységekből, melyek az emberiség fejlődésére korunkban jellemzőek, *meghallja* Krisztus útmutatását, melyet meg akar adni a legközelebbi jövőben annak, aki kéri.”

Az evangéliumban közvetlenül az apostolok rémületének leírása után ezt olvashatjuk: „Bízzatok, én vagyok az, ne féljete! Ezek a szavak arra utalnak, hogy Krisztus a mi korunktól kezdve minden léleknek, aki azon a nyelven fordul hozzá, amelyen vele beszélni lehet, segíteni fog megakadályozni, hogy „az arimáni kísértet” félrevezesse. Segíteni fog legyőzni a félelmet és az illúziót, amely belső hazugságra való hajlamban nyilvánul meg. Mert annak az arimáni lénynek, aki az éteri Krisztus helyett az emberiségnek meg akar jelenni, két legfontosabb előhírnöke és eszköze a *félelem*, amely az érzékfelettségbe vezető hit-erő kifejlődésétől való rettegésből ered, és a *hazugság*, amely abból az

intellektualizmusból származik, amely nem engedi, hogy a gondolatiság átszellemiesedjék. Az evangéliumban ezután ez áll: „Péter pedig felevén neki monda: Uram, ha te vagy az, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken. Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen.” Péter szavai ösképei azoknak a kérdéseknek, melyeket a modern szellemtudomány nyelvén *már ma* feltehetünk Krisztusnak. És biztosak lehetünk: „Ő felel. Igen, ő felelni fog” úgy, ahogy egykor Péternek felelt, mikor így szólt: „Jövel!” Ebben a pillanatban azonban nem szabad kishitűnek lennünk. Krisztus új kinyilatkoztatása, melyet az antropozófus szellemtudomány közvetít, annyira át kell hasson bennünket, hogy valóban ki tudjunk lépni az asztrális tenger vizeire és elébe tudjunk menni az éteri Krisztusnak – anélkül, hogy hallanunk kellene a feddő szavakat:

„Kicsinyhitű, miért kételkedel?”

Olyan erős *hitre* kellene ma szert tennünk, amely egyben *rendíthetetlen bizonyosság*. És ezt a hitet, ezt a meggyőződést a szellem valóságáról, mely az erős lélekből, az erős és egészséges asztráltestből fakad, csak a szellemtudomány adhatja meg nekünk. „A megismerés és a tudás tápláléka a léleknek. A lélek abból táplálkozik, amit fogalmakként merítünk a szellemtudományból. Abból táplálkozik, amit *hisz*, és csak az szolgál neki egészséges táplálékul, amit a szellemtudomány nyújt neki. Hogy mennyire fontos asztráltestünkben a *h i t* erényét kimunkálni ahhoz, hogy belső biztonsággal tudjunk a felénk közeledő éteri Krisztus elé menni, az abból is kiderül, hogy közvetlenül a vízenjárás után, ahogy ez a János Evangéliumban le van írva, Krisztus arra a kérdésre, hogy „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?” azt feleli, hogy „az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”

A vízenjárás jelenete Krisztus újfajta átélésének legfinomabb árnyalatait sejteti meg. Így pl. a Márk Evangélium arról beszél, hogy „Krisztus látta, hogy vesződnek az evezéssel”, hogy segítségre és vigaszra szorulnak. Mennyire egybecsendülnek ezek a szavak azokkal, melyekkel Rudolf Steiner Krisztusnak új, étertestében való megjelenését ábrázolja: „Valaki elmegy ide vagy oda, ezt vagy azt éli át. Ha szemét az antropozófiával való foglalkozással élésé tette volna, máris észrevehetné, hogy egyszer csak ott van mellette valaki, aki azért jön hogy *segítsen*, hogy felhívja figyelmét erre vagy arra; hogy Krisztus lép hozzá... Sokan át fogják élni, hogy bánatos szívvel, gondterhelten ülnek csendesen szobájukban, nem látnak semmiféle kiutat, és ekkor nyílik az ajtó: az éteri Krisztus jelenik meg és vigasztaló szavakat mond. Eleven vigaszhozója lesz Krisztus az emberiségnek.” A megvendégelési jelenetben is megtaláljuk ezt az elemet, mikor Márk evangélista leírja: „És kimenvén Jézus nagy sokaságot látá, és *megszáná* őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdé őket sokra tanítani.” A Máté Evangéliumban ez áll: „És kimenvén Jézus látá nagy sokaságot és megszáná őket, és azoknak betegeit meggyógyítá.” Így működik ma Krisztus: résztvevően (szavával segítve), vigasztalóan (a bánatban és szenvedésben), gyógyítóan (egészséget ajándékozva asztráltestünknek).

Ezeknek a jeleneteknek ezoterikus tartalmához tartozik az a beszélgetés is, melyet Krisztus az ötezer ember megvendégelése utáni napon a zsidókkal folytatott, és amelyet a János Evangélium 6. részében találunk. A többi evangéliumból hiányzik ez a beszélgetés, ami azt mutatja, hogy János Apostol különösen tökéletesen valósította meg a beavatásnak ezt a fokát. Márk és Máté evangéliuma ezen a helyen – vagyis közvetlenül a vízenjárás után – csak Krisztus Jézus számos gyógyításáról emlékezik meg, melyek előfeltétele mindig a *h i t* volt az ő isteni eredetében. Itt azonban ezek a hit-erők rejtett módon, úgyszólván az emberi lény mélyéből, még átalakítóan hatnak az asztráltestre, úgyhogy ez utóbbi már nem hat tovább rombolóan az étertestre, hanem lehetővé teszi számára, hogy egészségesen tartsa a fizikai testet. A Lukács Evangéliumban a megfelelő helyen nem találunk utalást Krisztus Jézus gyógyító tevékenységére, mert ebből az evangéliumból hiányzik a vízenjárás jelenete is. A

Lukács Evangélium és a János Evangélium ebből a szempontból poláris ellentétet képez, míg a Márk és a Máté Evangélium úgyszólván a kettő között áll.

A *hit* döntő előfeltétele annak, hogy a Krisztus-impulzus át tudja hatni az asztráltestet. Ez a lényege annak a már említett beszélgetésnek, melyet Krisztus Jézus a János Evangélium 6. része szerint a zsidókkal folytatott: „Mondának azért néki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő (az Atya) küldött.” Mint már láttuk, a krisztusi erők hit formájában való behatolása az asztráltestbe fokozatosan elvezet az asztrális észlelőszervek kifejlődéséhez és az imaginatív látáshoz az asztrális síkon vagy lélekvilágban, ahol ma az éteri Krisztussal találkozhatunk, aki ott étertestre gazdagságával mint „az élet valódi kenyere” hat. (Az „élet” is a „kenyér” is Krisztus éteriségére utal: a kenyeret a növényvilággal való kapcsolata miatt ősidőktől fogva „Nap-adta tápláléknak” érezték, az élet pedig alaptulajdonsága az étertestnek, melyet az ember a régi Napon a Bölcsesség Szellemeitől kapott.)

Az idézett szavak előtt Krisztus az emberi életről beszél, melynek nemcsak testi, vagyis fizikai táplálékra van szüksége, hanem mindenekelőtt szellemi táplálékra, amely maradandó és az örök élet részesévé tesz. Ezután részletes tanítás következik a „mennyei kenyérről”, majd azoknak az éteri erőknek a leírása, melyek Krisztus burkát fogják képezni, amikor szellemileg jön el az emberekhez. Mózesről is megemlékezik az evangélista, aki Zarathustra étertestét kapta meg, és ennek következtében a Sinai hegyen az égő csipkebokorban megláthatta Krisztus makrokozmosz étertestének erőit, melyeket Krisztus földi megtestesülésekor feláldozott.

Forduljunk most az élet kenyérérről szóló nagy híradás felé, mely korunkban kezd megvalósulni Krisztusnak étertestében való megjelenése és a hit erőinek az emberi asztráltestben való kibontakozása révén. Krisztus ezt mondja: „Mert az az Istennek kenyere, mely a mennyből száll alá és életet ad a világnak”. (33. vers) „Én vagyok az *élet kenyere*; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (35. vers) „Az pedig annak akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki *látja* a Fiút és *hisz* őbenne, örök élete legyen, és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (40. vers) „Én vagyok az *élet kenyere*” (48. vers) „A beszédek, melyeket én szólok néktek, lélek (*szellem*) és *élet*.” (63. vers) Mivel átalakítják az asztráltestet, közvetlenül elvezetnek Krisztus Énjének (szellemi) látás útján való átéléséhez éteri burkában (élet). A beszélgetés végén azonban a *hitelenségre* mutat rá az evangélium, mely erő akadályozza Krisztust abban, hogy behatoljon az ember asztráltestébe, és azt eredményezi, hogy „ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé övele” (66. vers). Így látjuk, hogy Krisztusnak a zsidókkal való beszélgetése, melyről a János Evangélium 6. része számol be, éppen a mi jelen korunkra utal, melyben Krisztus mint „az élet kenyere” éteriségében megjelenik, és a *hitre*, arra a lelkiezőre, amely ma minden embert képessé tehet arra, hogy őt meglássa.

Az evangéliumnak azok a jelenetei, melyeket vizsgáltunk, és amelyek a szellemtudomány megállapításai szerint az Atlantisz utáni ötödik kultúrkorszakra vonatkoznak, mind arra mutatnak rá, hogy a két impulzus: egyrészt az éteri Krisztus, az élet valódi kenyere, másrészt az „arimáni kísértet”, „a szívet megkeményítő erők” közötti ellentét korunkban egyre inkább előtérbe fog lépni. És a két impulzus szellemi harca, mely a jelenlegi emberiség fejlődésének meghatározó tényezője, nemcsak az emberek szívében és lelkében folyik, hanem igen intenzíven a társadalmi szférában is, mint a szociális és antiszociális tendenciák összeütközése. Miben is áll ennek a két impulzusnak a jellegzetessége korunkban? A civilizáció milyen jelenségeiben nyilvánulnak meg a legpregnansabban? Hogy választ kapjunk erre a kérdésre, még egy másik oldalról is meg kell vizsgálnunk az éteri Krisztus és az ellene dolgozó arimáni szellem működését, aki „kísértet” alakjában lép fel. A szellemtudomány közlései szerint a „kísértet” fogalma – ellentétben a „démon”, „fantom”,

stb. fogalmával – okkult terminus technicus olyan arimáni elemi lények megjelölésére, melyek az emberek közötti negatív társadalmi viszonyok következtében jönnek létre az emberi *étertestben*. Rudolf Steiner ezeknek a „kísérteteknek” az eredetét a következőképpen írja le: „Rossz törvények vagy rossz társadalmi berendezkedés valamilyen közösségben, ezek pl. olyan tények, melyek rossz hatásukat az étertestre gyakorolják. Minden, ami elégedetlenséghez vezet, általában rossz intézkedések, melyek az emberi kapcsolatokat érintik, a hangulat útján hatnak, melyet az emberek együttélése során felkeltenek úgy, hogy ennek hatása az étertestig hatol. És ami ilyen lelki tények hatására az étertestben összegyűlik, abból fűződnek le azok a szellemileg ható lények, amelyek szintén a mi környezetünkben élnek. „Spektrumoknak” nevezik őket, magyarul úgy mondhatnánk, hogy „kísértetek”.

Ezért a fent nevezett nyugati okkult „testvériségek” további célja, hogy lehetőleg egészségtelen társadalmi körülmények megteremtésével tervszerűen elősegítsék az arimáni kísérteteket szolgáló folyamatokat, és ezért „a szociális organizmus hármasságának” elterjedésével szemben is erős ellenségeskedést és aktív ellenállást fejtenek ki. Lehetőleg sok kis arimáni „kísértet” keletkezése az asztrális világban, melyek azután az embereket háborúkra és egyéb romboló hatású társadalmi folyamatokra inspirálják, a jövőbeni „mindenki harcát mindenki ellen” kell, hogy előkészítsék.

Ezekkel az antiszociális hatásokkal azokat a *szociális* impulzusokat kell szembeállítanunk, melyek az éteri Krisztusból kiindulva elvezetnek ahhoz a nagy emberi közösséghez, melyről már előre hírt ad az evangélium az ötezer ember megvendéglését bemutató képben. Az éteri Krisztusnak erre a társadalmat érintő működésére, mely korunkban kezdődik, Rudolf Steiner is rámutat modern szellemi tapasztalatai alapján: „Bár ma még groteszknak tűnhet, mégis igaz, hogy néha, mikor összeülnek az emberek, és sehogy sem találunk kiutat – akkor is, ha nagy tömegben gyűlnek össze az emberek és várnak – akkor meglátják az éteri Krisztust! Ő maga lesz az, tanácskozni fog, hallatja szavát a gyűléseken. Mindenképpen ilyen időknek megyünk elébe.”

Látjuk tehát, hogy egyrészt, bizonyos okkult körök, rossz társadalmi körülmények elterjesztésével, a legintenzívebben harcolnak az éteri Krisztus megjelenése ellen. És megpróbálják elérni, hogy az arimáni illúziók által félrevezetett emberiség a Földdel határos szellemi világban Krisztus helyett az „arimáni kísértettel” találkozzék, és neki végleg áldozatul essék, másrészt ma lehetséges az, hogy a szellemtudomány segítségével megteremtjük az éteri Krisztusnak a társadalomban való működéséhez szükséges feltételeket, s akkor segíteni tud az emberiségnek legyőzni az „arimáni kísértet” hatalmát. Ez azonban csak akkor válik lehetségessé, ha kifejlesztjük a minden ember lelke mélyén ott szunnyadó *hit-erőket*, melyek, ha egyesülnek korunk átszellemiesített gondolkodásával, szilárd alapot teremthetnek az új érzékfeletti látás számára, mely elvezethet Krisztus valódi átéléséhez.

Mindenekelőtt az antropozófusokhoz szól a felhívás, hogy egyre *tudatosabban* vegyenek részt ebben a szellemi harcban, mely ma az események kulisszái mögött folyik, és amely abban a nagy imaginációban jut kifejezésre, mely Michael harcát ábrázolja a sárkánnyal. Mert, hogy századunk végére milyen lesz a kimenetele ennek a harcnak, attól függ az európai kultúra jövője. Ebben az értelemben nagy, szinte azt mondhatnánk, kozmikus *felelősség* terheli azokat, akiknek jelen korunkban karmájuk hozzáférhetővé tette Michael-Krisztus új kinyilatkoztatását, amely ma a modern antropozófus szellemtudomány formájában hat.

Erről a felelősségről és azokról a feladatokról, melyeket maga a szellemi világ tűz ki a modern emberiség számára, szólnak a szellemkutatóknak a századvégi antropozófusokhoz intézett szigorú szavai:

„Az emberiség ma nagy válaszút előtt áll. Az egyik eshetőség, hogy szakadékba zuhanni látja az egész civilizációt, a másik, hogy szellemi beállítottságával felemeli, és a Krisztus-

impulzus előtt járó Michael-impulzus szellemében viszi tovább.” – „Az lesz a döntő, hogy mit tesznek az emberi szívek a 20. században az egész világot érintő Michael-ügy érdekében. És a 20. század végén, mikor eltelt az első évszázad a Kali-Yuga lejárta után, az emberiség vagy minden civilizáció sírjánál fog állni, vagy annak a kornak kezdetén, mikor azok az emberek, akik szívükben a gondolkodást a szellemivel kötik össze, a lelkükben vívott michaeli harcban a Michael-impulzust juttatják győzelemre.”

Fordította: Esze Éva